

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/18/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613211290
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5613211290.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpeného spoločnosťou: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, 821 09 IČO: 47 239 921, proti žalovanému: H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX U. O., v konaní o zaplatenie sumy 583,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/379/2013-220 zo dňa 14. 10. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/379/2013-220 zo dňa 14. 10. 2014 vo výroku, ktorým súd v zostávajúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/379/2013-220 zo dňa 14. 10. 2014 nedotknutý.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému podľa § 497, § 503 ods. 1, 2 a 3, § 708 ods. 1 a 2, § 710 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14,19 Eur a úrok z omeškania vo výške 9% ročne od 23.10.2013 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalovanému bolo na základe zmluvy povolené prečerpanie jeho účtu, ktoré bol následne žalovaný povinný splácať žalobcovi. Listinnými dôkazmi mal okresný súd preukázané, že istina poskytnutých peňažných prostriedkov predstavuje 331,94 Eur, ktorú čiastku bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi. Žalobcovi tiež vznikol nárok na zaplatenie zmluvných úrokov v sume 202,41 Eur. Celkový zmluvný záväzok žalovaného tak bol vyčíslený na sumu 534,35 Eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný uhradil žalobcovi čiastku 520,16 Eur, preto jeho dlh voči žalobcovi sumu činí 14,19 Eur. V prípade, ak žalovaný uhradená suma bola započítaná na iné položky, v tomto smere si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia a nerozlíšil, na aké konkrétne čiastky a z akého dôvodu bola žalovaný uhradená suma započítaná. Súd prvého stupňa akcentoval fakt, že žalobcovi nepatrili úroky po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, na podporu čoho poukázal na rozhodnutia slovenských súdov. Ďalej nebolo možné priznať žalobcovi úrok z o meškania vo výške 62,73 Eur, pretože

tu absentujú skutkové tvrdenia odôvodňujúce požadovanú sumu. Za neodôvodnenú považoval okresný súd aj požiadavku na zaplatenie poplatkov v sume 115,00 Eur.

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil okresný súd odkazom na § 142 ods. 2 O.s.p. a skutočnosť, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku a to jeho výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti zamietol, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Uviedol, že podstatou povoleného prečerpania účtu je opakované čerpanie úverového limitu a jeho obnovovanie v nadväznosti na dispozície s peňažnými prostriedkami. Okresný súd pritom posúdil charakter vzťahu medzi účastníkmi ako pri jednorazovom čerpaní úveru a z matematického rozdielu celkovo uhradenej sumy a sumy istiny (a úroku) určil nárok žalobcu, čo však vôbec nezodpovedá charakteru vzťahu povoleného prečerpania, keď žalovaný čerpal úver opakovane. Nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s predloženým výpisom z úverového účtu, v ktorom sú identifikované všetky čerpania úveru a ktorý jednoznačne preukazuje aj výšku nesplatennej istiny. K tomuto dôkazu sa konajúci súd v odôvodnení rozsudku vôbec nevyjadril. Žalobca odmietol tvrdenia okresného súdu, že v žalobe nebolo rozlíšené, na aké nároky boli jednotlivé platby započítavané a že nešpecifikoval uplatnený úrok z omeškania.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V nenapadnutom výroku, ktorý súd žalobe čiastočne vyhovel, ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o zamietajúcu časť jeho rozhodnutia. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné zdôrazniť, že základný program sporového konania je formulovaný petítom návrhu na začatie konania, ktorým žalobca požaduje ochranu jeho práv. Je výlučne na ňom, aby na účely úspešného uplatnenia žalovaného nároku prezentoval konzistentné skutkové tvrdenia, ktoré zároveň podporí sumárom príslušných dôkazov. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Úlohou všeobecného súdu je korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Podľa aktuálnej právnej úpravy súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, než navrhli účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Spravidla pôjde o situáciu, kedy súd aj napriek množstvu zadovážených dôkazov nebude môcť rozhodnúť vo veci bez tohto ďalšieho dôkazu.

Krajský súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca neprezentoval v konaní skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné identifikovať a následne riadne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku v celom rozsahu. Keďže v konaní bolo uplatnené právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o povolenom prečerpaní účtu, bolo na žalobcovi aby podrobne špecifikoval jednotlivé peňažné sumy, ktoré voči žalovanému uplatnil, a to z hľadiska výšky, splatnosti i právneho dôvodu ich vzniku. Žalobca v súdnej veci predložil do spisu nepostačujúce tvrdenia a dôkazy, ktoré v žiadnom prípade nemohli byť základom pre vyhovie podanej žalobe. Osobitne krajský súd poukazuje na obsah žaloby, v ktorej žalobca vymedzil svoju požiadavku na zaplatenie žalovanej sumy, skutkovo však podrobne nepreukázal (predovšetkým vo väzbe na obsah zmluvy) jednotlivé sumy, z ktorých pozostávala žalovaná finančná čiastka. Na výzvu súdu smerujúcu k preukázaniu uplatneného nároku (ktorá z pohľadu odvolacieho súdu bola realizovaná nad rámec poučovacej povinnosti podľa § 5 O.s.p., resp. nad rámec dôkaznej iniciatívy podľa § 120 ods. 1 tretia veta O.s.p.) žalobca reagoval podaním zo dňa 07.10.2014, v ktorom však nijako nespresnil obsah uplatneného nároku.

Rozporné a neúplné skutkové tvrdenia žalobcu prezentované v priebehu konania museli viesť k čiastočnému zamietnutiu žaloby. Nie je úlohou civilného súdu odstraňovať vecné nedostatky podaní žalobcu, či snažiť sa z vlastnej iniciatívy hľadať v podaniach parciálne údaje na účely vyhovie žalobe. Treba totiž zdôrazniť, že v civilnom konaní platí zásada ukladajúca účastníkovi tvrdiacemu istú skutočnosť, túto aj preukázať, inak sa vystavuje riziku neúspechu v konaní. Žalobca zjavne neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, okresný súd mu pritom ponúkol príležitosť vysvetliť opodstatnenosť uplatneného nároku, a to aj vo forme osobitnej výzvy, ktorá však z jeho strany zostala nevyužitá. Konkrétne špecifikácia žalovanej sumy bola práve tým, čo mohlo vyústiť do procesného úspechu žalobcu v konaní. Pokiaľ účastník v konaní len poukazoval na jednotlivé listinné dôkazy, na konkrétne ustanovenia zmluvy, či všeobecných obchodných podmienok, tento jeho postup bol nedostatočný, pretože neponúkol súdu jasný obraz o štruktúre uplatnenej pohľadávky. Obrana spočívajúca v odkaze na bankový systém evidencie pohľadávok v žiadnom prípade nebol pre civilný súd postačujúcim dôkazom.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadvážne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Vo zvyšnej časti, nenapadnutej odvolaním (prvá veta výroku), zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.